

Influenta exercitata de Yoshitaka Funakoshi asupra Karate-Do

Yoshitaka Funakoshi a sosit la Tokyo la putin timp dupa tatal sau. Tatsuo Yamada, unul dintre primii elevi ai lui Gichin Funakoshi, l-a ajutat sa-si gaseasca un serviciu de timplar, iar dupa un timp a devenit tehnician specializat în raze X la Universitatea Imperiala din Tokyo si la Ministerul Educatiei.

Yoshitaka a început sa practice Karate din copilarie si atât tatal cât si fratele sau mai mare, Giei, au simtit ca el era copilul cel mai capabil sa continue traditia.

Yoshitaka Funakoshi avea aproape treizeci de ani când a început sa predea Shotokan Karate. Desi era robust, totusi nu era foarte sanatos. Cu mai multi ani înainte, când avea doar sapte ani, medicii îl examinasera. Doctorul pusese diagnosticul de tuberculoza si spusese ca Yoshitaka nu va trai nici pînă la 20 de ani. Acest gând rămînea ascuns în mintea sa si dadea antrenamentului sau de Karate o intensitate neobisnuita; stia ca fiecare antrenament putea fi ultimul.

Într-un interviu cu „Budo Magazine Europe”, Sensei Taiji Kase a facut un portret interesant lui Yoshitaka Funakoshi, asa cum era în 1944: „Avea 38 de ani pe atunci si era în plina forma fizica desi, grav bolnav, ajungea sa se opreasca la mijlocul antrenamentului, mergea într-un colt al Dojo-ului si suferea în tacere. Apoi revenea, își cerea scuze si se antrena din nou, mai dur.

Cum ia vârsta de sapte ani i se spusese ca are putine sanse de a se vindeca de boala de care suferea si ca nu va trece de vârsta de 20 de ani, de a- ceea decisese sa se consacre aspectului spiritual al karate-ului antrenîndu-se fara limite... si nu murise.

Cred ca aceasta este sursa fortei lui mentale si a tehnicii sale extraordinare. Figura sa luminoasa pare a fi cea a unui om foarte sanatos”.

Yoshitaka masura în jur de 1,60 m înaltime si cîntarea 65-70 Kg, dar avea o putere extraordinara pentru statura sa. Se antrena în fiecare zi la Makiwara si deseori o rupea în doua inspirînd profund si proiectîndu-si pumnul cu toata forta. „Loviturile sale erau magnifice” scrie Shigeru Egami, „se aseza

într-o poziție asemănătoare aceleia adoptate de calare pe un cal, cu ambele mâini în lateral și lovea cu pumnii în Makiwara, fără să folosească prea mult soldurile.

Dar, nu exista îndoială asupra puterii loviturilor sale de pumn, deoarece rupea deseori Makiwara în două. Luându-l ca exemplu, noi am încercat să-l imitam și să lovim foarte tare, cu scopul de a sparge Makiwara".

Henri Plee povestea că, într-o zi, un Karateka rival lansă o provocare în Dojo-ul lui Funakoshi. Când îl ataca pe Yoshitaka Funakoshi cu un Jodan-Tsuki (lovitura la figură), bratul său a fost rupt de o lovitură dată de Yoshitaka.

Sensei Taiji Kase, 9 Dan, este unul din puținii Karateka încă în viață care s-a antrenat cu cel mai tânăr dintre membrii familiei Funakoshi. Sensei Kase definea Karate-ul practicat de Yoshitaka ca fiind „foarte rapid, foarte puternic, cu mișcări dinamice și foarte ample. În acțiune, era ca un tigru. Yoshitaka era bun la toate tehnicile și rupea deseori Makiwara în două, iar loviturile sale erau impresionante".

Nu este întotdeauna un lucru bun să tragi concluzii plecând de la aceste fotografii, dar cele câteva lovituri fotografiate ale lui Yoshitaka Funakoshi par într-adevăr să arate forța și calitatea Karate-ului său, iar stilul său este diferit de alte stiluri de Karate din acea epocă.

În perioada 1935-1945, stilul Sho-tokan a fost transformat în principal de Yoshitaka, având totuși acordul deplin al tatălui său.

Este foarte important să menționăm aici că, în anul 1936, a fost fondată Asociația Shoto-Kai (Asociația Shoto), condusă de Yoshitaka Funakoshi, Gichin Hironishi, Isao Obata, Takagi Masatomo și Egami Shigeru.

În același an a fost finalizată construcția unui Dojo pentru studiul Kara-te-ului (prima sală de Karate din lume).

Acest Dojo a primit numele de Shoto-Kan (Templul Shoto), stilul inițiat de Gichin Funakoshi fiind cunoscut sub numele de Shotokan-ryu (Școala Templului Valului și al Pinului).

Printre cei care s-au antrenat direct cu Yoshitaka Funakoshi si au beneficiat de învățatura acestuia se afla si Shigeru Egami (1912-1981), fondatorul scolii Shotokai-Ryu.

Aceasta scoala a continuat Karate-ul practicat de Yoshitaka Funakoshi, dupa remanierea facuta de Masatoshi Nakayama în cadrul Japan Karate Association (Nihon Karate Kyokai), în anul 1955.

Deci, dupa ce a observat celelalte arte japoneze: Judo, Kendo etc. si a studiat Shorin-ryu si tehnicile de arme (Okinawa-Ko-Budo), Yoshitaka si-a dat seama de schimbarile care trebuiau efectuate in Karate, pentru a fi transformat într-o arta martiala moderna. Cu scopul de a face aceasta arta martiala mai puternica si mai eficienta, au fost aduse schimbari întregului ansamblu de tehnici din Karate. Acest lucru este foarte vizibil, atunci când comparăm fotografiile lui Yoshitaka Funakoshi cu cele ale tatalui sau. Schimbarile au început cu pozitiile, care erau lucrate ca baza pentru obtinerea unor tehnici de Karate puternice si erau facute progresiv mai profunde si mai ferme. Yoshitaka a fost de asemenea primul Karateka care a dezvoltat tehnica de împingere din piciorul din spate, în ideea de a ataca cu tot corpul. Bineînțeles, el a dezvoltat foarte mult loviturile puternice de pumn (Oi Tsuki si Gyaku Tsuki in special), dar a avut de asemenea un rol foarte important în dezvoltarea stilului modern pentru loviturile de picior: Yoko-Gen (lovitura de picior laterala), Mawashi Geri (lovitura circulara de picior) si Ushiro Geri (lovitura de picior în spate) si, în general, tehnicile executate cu picioarele încep sa fie utilizate mai mult si cu mai multa constiinciozitate.

Dar, daca înainte de Yoshitaka, tehnicile de picior se limitau doar la lovituri de picior frontale si la secerari, loviturile sale de picior erau executate cu genunchiul ridicat mai sus decât în alte stiluri de Karate. El a dezvoltat de asemenea folosirea soldurilor în tehnica.

Au fost facute si alte schimbari, de exemplu întoarcerea corpului un sfert de rotatie thanmi) la blocaje.

Kumite-ul ocupa un loc foarte important, practi-cînau-se atît kumite prestabilit (Ippon kumite, deci un atac), Jiyu-ippou kumite (lupta semi-libera, preferata de Yo-shitaka) cît si Jiyu Kumite (lupta libera).

în ceea ce priveste Katas-urile, înlantuirile de tehnici au ramas neschimbate ca baza, dar au fost adaptate noului stil, iar vechile lor nume chineze au fost schimbate cu nume japoneze. Motivul acestei schimbari era definirea Karate-ului ca arta martiala japoneza.

De asemenea, precum remarca Gighin Funakoshi, cîteva nume traditionale pentru Kata își pierdusera sensul pe care îl aveau la început. De aceea „Pinan Kata" a devenit „Heian", „Nei-hanchin" a devenit „Tekki", „Kushanku a devenit „Kankudai", etc. Multe dintre aceste schimbari au stat la baza viitoarei transformari a Karate-ului în sport, transformare care nu s-a produs într-adevar decât la 10 ani dupa moartea lui Yoshitaka.

Dar, în anii '30 si '40, Karate-ui nu era considerat sport si nu exista nici o regula, nici o structura de competitie.

Totusi, la sfîrsitul anilor 30 a aparut „Kokan Geiko”. În „Kokan Geiko”, care înseamna „a se antrena împreuna pentru a progresa”, cluburile universitare de Karate se întlneau si faceau demonstratii de Kata si de lupta.

Lupta era în general Kumite de tip Jiyu Kumite”. Aceste întlîniri erau adesea foarte violente si imediat ce tinerii se bateau si se accidentau, Kumite-ul degenera în lupta libera pentru toata lumea.

Masatoshi Nakayama, care a fost Instructor Sef al J.K.A-ului, își aminteste ca accidentarile erau frecvente; practicantii erau adesea facuti K.O., sau aveau dintii rupti, nasurile sparte, sau mai mult, se îndoiau din cauza unor lovituri în stomac - „era un spectacol destul de sîngerost”, scrie el.

Sensei Taiji Kase, care participa la aceste întlîniri între scoli, care au continuat si dupa razboi, a explicat ca scopul luptei era ca, daca adversarul tau lovea primul, „erai determinat sa îi dai de doua ori mai multe lovituri. Destul de des, cei care arbitrau trebuiau sa intervina între combatanti pentru a-i separa”

Au fost si murmure despre „duritatea excesiva a acestor antrenamente”.

În 1944, cînd era un tînar cadet în marina, Sensei Kase a început sa se antreneze în Shotokan Karate, iar în acea epoca se antrenau la aceasta scoala în jur de 40 de Karateka. Yoshitaka Funakoshi era Instructor Sef, fiind asistat de seniori ca Genshin Hironishi, Hayashi si Uemura, (toti 4 Dan, cel mai mare grad acordat pe atunci), iar Gighin Funakoshi vizita el însusi de cîteva ori Dojo-ul si privea antrenamentul. Spre slîfsitul razboiului, antrenamentele devin mai dure, deoarece japonezii se pregateau pentru o eventuala invazie americana.

Practicantii de atunci considera ca, datorita severitatii antrenamentului, Karate Shotokan a atins o dezvoltare maxima în timpul anilor de razboi.

Antrenamentul era compus în mare parte din tehnici fundamentale si Kumite. Jiyu-ippou Kumite (lupta semi-libera) era intens practicat si era practicat cu contact. Atacantul nu isi controla tehnicile, ci încerca sa-si atinga adversarul cu fiecare lovitura de pumn sau de picior. (Din fericire, contra care urma unui bloca] reusii era controlata). Se simtea ca aceasta rigoare a antrenamentului corespundea unui antrenament efectuat în timp de razboi si numerosi elevi au fost facuti K.O. sau au fost raniti. Veteranii acelei epoci credeau ca aceea este cea mai buna ocazie de a-si îmbunatati Karate-ul, deoarece intervenea o anumita experienta, care nu se putea dobîndi prin practica normala de Kihon sau de Kata, pentru ca antrenamentul se efectua în situatii reale de atac, ceea ce înseamna sa lovesti cu toata forta.

Daca cineva era ranit în sala, nimeni nu facea din aceasta o drama, pentru ca afara era razboiul. Desi acest lucru pare brutal, trebuie sa îl plasam în contextul unei situatii desperate, al unei epoci în care Japonia lupta pentru viata sa - era epoca pilotilor Kamikaze, de exemplu. De aceea, cei vechi cred ca datorita severitatii antrenamentului în acea perioada, Karate Shotokan a atins o dezvoltare maxima In acei ani de razboi.

La începutul anului 1945 Yoshitaka Funakoshi se îmbolnavi grav si trebui sa fie spitalizat. În luna martie a aceluiasi an, Shotokan Dojo a fost distrus în timpul unui bombardament si a ars. Yoshitaka nu s-a mai însanatosit si a murit în noiembrie, putin timp dupâ capitularea Japoniei.

„Japonia a fost grav atinsa, asa cum nu a fost nici o alta natiune. Cetatenii clasei mijlocii japoneze au trait din ratii multe luni; au suferit mult de foame, agravata de multe maladii, cum ar fi tuberculoza”.

Aceasta boala nu l-a crutat nici pe Yoshitaka.

Desi disparut la o vîrsta cînd forma si experienta sa erau la apogeu, Yoshitaka Funakoshi a adus o contributie esentiala la dezvoltarea stilului Shotokan Ryu, creat de Gighin Funakoshi.

textele au fost preluate din revista de arte marțiale "Samurai Magazine" nr. 12, Editura A 92, Iasi, cu permisiunea editorului, dl. Neculai Amalinei;

URL: http://www.shogun.ro/index.php?p=samurai_magazine